

sager, nemlig Amsraadet. Det er ikke nogen Indvending, der kan fremsættes med nogen Vægt, thi det er dog en given Ting, at naar en Kommune gaar over til at anvende Indkomstskattelovens Regler paa Ligningen af den personlige Kommuneskat, vilde, det være stridende mod al Fornuft, hvis man ikke lod den Ansættelse af Skatteyderne, som faktisk samtidig fremkommer i en saadan Kommune, nemlig henholdsvis til Statsindkomstskat og Skat til Kommune, have Appel til samme Autoritet og følge de samme Regler. Det er ganske umuligt ikke at komme ind herpaa, saa vist som det vil være et umuligt Resultat at bunde i at tænke sig, at en Mands Ansættelse efter Indkomstskattereglen vilde kunne blive forskellig, alt efter som han appellerede Ansættelsen af Statsskatten til Overskattekommissionen og samtidig appellerede den kommunale Ansættelse til Amsraadet. Dette kan man selvfølgelig ikke have, det er en nødvendig Konsekvens af Paragraffens første Del; men Spørgsmaalet er saa, om man overhovedet vil gaa til dette at give Kommunerne Lejlighed til selv at bestemme, om de ville anvende Indkomstskattelovens Regler for Ligningen af den personlige Kommuneskat. Der har jo været indvendt herimod, at det var et Attentat paa Formue- og Lejlighedsskatten. Nu kan man jo have forskellig Mening om Formue- og Lejlighedsskatten. Jeg har haft Lejlighed til adskillige Gange at udtale mig herom, og min Mening er den, at Formue- og Lejlighedsskatten kan være en god Skat i en meget lille Landkommune, men at det er en daarlig Skat i de større Landkommuner og en meget daarlig Skat i Købstadkommunerne. Men jeg synes i hvert Fald ikke, at der kan siges noget om, at man overlader det til vedkommende Kommuner — navnlig naar man maa indrømme, at Kommunernes Stilling til dette Spørgsmaal er saa forskellig — selv at bestemme, om de ville have disse ny Regler eller ikke, vel at mærke under den fornødne Kontrol, som Stadfæstelsen af Vedtægterne vil blive. Jeg forstaar ikke rigtig de stærke Indvendinger, der skulle kunne gøres gældende mod dette, at give Kommunerne Selvbestemmelsesret. Jeg har haft Betænkelighed ved at lægge saa megen Myndighed i Kommunernes Haand, for saa vidt som jeg i det hele er varsom med at udvide Kommunernes Selvbestemmelsesret. Men da det her gælder om at anvende Indkomstskattelovens Regler, som ere givne i Forvejen, saaledes at Spørgsmaalet kun bliver,

om det er hensigtsmæssigt for Kommunerne, om det er retfærdigt og billigt for Kommunerne at gaa over til de ny Regler, saa mener jeg, at det maa Kommunalbestyrelserne kunne skønne om trods nogen, og Kommunens Beboeres Ret maa der være lagt i gode Hænder. Derfor har jeg kunnet gaa med til dette. Men saa siger man: ja, men hvis vi gaa til noget saadant, slaa vi med det samme en Streg over al Ordning af den kommunale Beskatning i Fremtiden, saa er det Spørgsmaal skrinlagt. Det forstaar jeg ikke, thi den Ordning, hvorom Talen er, er ikke en Løsning af det kommunale Skattespørgsmaal i det hele taget, men baner netop Vej for en saadan Løsning. Det har jo vist sig Gang efter Gang, naar man har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Reglerne for mellemkommunal Skattefordeling, at det ikke var muligt at komme igennem, fordi vi havde de forskellige Regler om Ligningen i de forskellige Kommuner. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds mente, at naar man tog en Bestemmelse som denne, saa vilde Reglerne for Ligningen i Kommunerne blive vidt forskellige; to Kommuner, der stødte op til hinanden, vilde kunne ligne efter forskellige Principper, og dette vilde hindre Gennemførelsen af Reglerne for den mellemkommunale Beskatning. Ja, men Forholdet er jo netop dette, at vi for Øjeblikket have vidt forskellige Regler, henholdsvis i Kjøbenhavn, hvor man har den rene Indkomstskat, paa Landet, hvor vi for største Delen endnu have den rene Formue- og Lejlighedsskat, og endelig i Købstæderne, hvor man har en Mellemling imellem disse Beskatninger, en modificeret Formue- og Lejlighedsskat. Her er netop saa store Forskelligheder, at det hidtil ikke har været muligt at opnaa Enighed om Reglerne for den mellemkommunale Skattefordeling, ja, at det end ikke har været muligt at finde et brugeligt Grundlag for en Forhandling. Hen imod dette vilde vi ganske vist arbejde efterhaanden, som vi komme til, at Indkomstskattelovens Regler blive anvendte i Kommunerne i Landet, og da navnlig i de større Kommuner. Have vi først opnaaet dette, ville vi kunne gennemføre en mellemkommunal Skattefordeling, idet vi saa vilde være i Stand til at give Tillægsbestemmelser, hvorefter vi ogsaa kunde tage de mindre Kommuner med, i hvilke Formue- og Lejlighedsskatten endnu bestaar. Der var da en Mulighed for at komme til en Ordning af dette Spørgsmaal, som jeg ikke tror, det er muligt at